

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת צו - שבת הגדול תשע"ה

4 הסכם
לא מוצלח

7 צלליות

ערוץ מאיר
לילדים

לפניות ולפרסום:
Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עבודת נקיון במקדש?

ילדים, לדעתכם מי היה ממנה על העבודה הזו של תרומת הדשן?

בנדאי היינו חושבים שעבודה כזו של נקוי המזבח נעשתה על ידי עובד נקיון, או פועל שזו עבודתו. אך לא כן. גם העבודה הזו - נעשתה דווקא על ידי אחד הכהנים, ואף היו עורכים הגרלה (פיס) כדי לבחור את מי שיעשה את העבודה הזו! כל כך חשובות כל העבודות בבית המקדש, ואפילו עבודה כזו של פנוי הדשן מעל גבי המזבח.

השבת אנחנו קוראים את פרשת "צו". הפרשה ממשיכה לעסוק בדיני הקרבנות ועבודה במשכן ובבית המקדש. בתחלת הפרשה התורה מדברת על אחת מעבודות המקדש שנקראת "תרומת הדשן". מהי תרומת הדשן?

תרומת הדשן היא פנוי הדשן מהמזבח. הדשן הוא האפר והשאירות שנשארו מהקרבנות שהעלו על גבי המזבח. בכל בקר היו מפנים את הדשן מעל גבי המזבח ומניחים אותו בצד.

תרומה מסתורית בביתה ו

"יופי, בדיוק חסר לנו סכום דומה למסיבת סיום המחצית".

"אולי אאכזב אותך, אבל העדפתי להחזיר לכיתה את הסכום הזה בצורה אחרת. הייתי עם אמא שלי אתמול בחנות ספרים ומצאתי ספר קריאה יפה בדיוק ב 30 ₪. קניתי אותו לשימוש הכיתה".

"אה, עכשיו נפתרה התעלומה. לא ידענו אבי ואני איך הגיע הספר הזה לכיתה. רק שאלה קטנה לי אליך: מדוע לא מסרת לנו את הכסף עצמו ואז היינו מחליטים מה עדיף לעשות בו?"

"יוסי, אתה צריך להבין שהיתה לי תחושה לא נעימה במשך זמן רב: לא רציתי שיחשדו בי שחמדתי לעצמי את הסכום הזה. לכן חיפשתי דרך סמויה להעביר את הכסף לטובת הכיתה".

"ראית את הספר 'משפחת הרקפות שבהרי ירושלים', שהגיע השבוע לכיתה?" שאל יוסי שהיה חבר בועד כיתה ו, את חברו אבי.

"לא, לא ראיתי. למה אתה שואל, רצית לעניין אותי בו?"

"לא בגלל זה שאלתי. פשוט, בדרך כלל אנחנו רוכשים ספרים מקופת הועד, ואילו ספר זה אינני יודע איך הגיע לכאן... מעניין, נראה, אולי הדבר יתברר בהמשך", סיים יוסי ויצא לחצר לשחק.

"יוסי, יש לך שתי דקות בשבילי?", ביקש נועם מיוסי. נועם סיים את תפקידו כחבר ועד כיתה ה בסוף השנה שעברה.

"שמע נא, יוסי, אמנם באיחור רב, אבל טוב שכן. מתברר, שבקופת הכיתה משנה שעברה נשארו 30 ₪".

הסיפור באדיבות אתר "מידה טובה בפרשה"
"ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' לעשות" -
הפרשה מלמדת על **סילוק החשד**

להרחבה:

www.MIDATOVA.CO.IL • כל הזכויות שמורות

< < <

שלי. הוא, עם הנסיון הגדול שלו הרגיע אותי. למזלי נשארו אצלי במגרה כל החשבוניות משנה שעברה. ישבתי אתו וחישבנו את ההכנסות וההוצאות, והגענו ליתרת זכות בסך 30 ₪".

"נועם, כל הכבוד לך ולאבא שלך! מותר לי לספר לחבר'ה את הסיפור הזה?"

"לא. אני מעדיף שזה יישאר בינינו, אולי רק לאבי כי הוא חבר בועד כיתה".

"אבי, נפתרה התעלומה" מיהר יוסי לספר לאבי בשמחה. "אבל זה סודי, אני מבקש ממך לא לספר לאף אחד. נועם סיפר לי היום שהוא קנה את הספר מכספי ועד הכיתה שנותרו משנה שעברה".

"טוב, יוסי, העיקר שהתברר לנו מי קנה. האמת היא שזה מספיק לי, לא חשובים לי הפרטים".

"הבנתי. עכשיו, ברשותך, ספר לי איך התברר לך שנשאר סכום זה, ומדוע נמשך הדבר כמעט חצי שנה?" יוסי ונועם חברים טובים. לכן הרשה יוסי לעצמו לשאול את נועם שאלות אישיות.

"האמת היא שעד לפני כחודש ימים שכחתי בכלל מכל הסיפור של ועד כיתה בשנה שעברה. יום אחד ראיתי את אבא שלי יושב ליד השולחן ולפניו המון חשבוניות. שאלתי אותו על מעשיו כעת. הוא השיב לי שבתפקידו כגזבר המתנ"ס, עליו לעבור כל שנה על כל החשבוניות ולחשב את ההוצאות וההכנסות של המתנ"ס באותה שנה".

"טוב, אבל מה הקשר?", הקשה יוסי.

"ובכן, זה 'הדליק אצלי נורה אדומה'", אמר נועם. "גם אני הייתי גזבר קטן בכיתה ה', אבל לא עשיתי את הפעולה החשובה הזאת. 'מה יהיה כעת?' שאלתי את עצמי. סיפרתי זאת לאבא

הסכם לא מוצלח

"רק רגע", הפסיקה אמא את שטף דיבורו של נחום, "בנימין ורחל?! הרי יש להם את החדרים שלהם! וגם אינני מבינה מדוע הם הסכימו לקחת את התפקידים שלך?"

"לכן אמרתי שהם לא כל כך נדיבים... אני משלם להם במיטב כספיו!", ענה נחומי. "כל אחד מהם יקבל ממני 50 שקלים מהחסכונות שלי!"

"אני מבינה. אבל אני לא ממש בטוחה שזה כל כך משתלם", אמרה אמא.

"למי לא משתלם, לי או להם?", שאל נחומי. "לא להם ולא לך", אמרה אמא.

"למה לא משתלם? הם דווקא מאוד שמחו בהצעה הזו. 50 שקל זה סכום מכובד! וגם בשבילי זה בטח משתלם. ככה אני יכול לנוח בלי לעבוד כל החופש!"

"אינני בטוחה בכך. אבל תעשה כהבנתך, נחומי. אתה מספיק בוגר ואחראי למעשיך. מבחינתי – העיקר שהבית יהיה מוכן בזמן לחג, ושאתם תהיו שמחים ומרוצים".

"נחומי, אני מקווה שאתה זוכר את התפקידים שלך לקראת חג הפסח". אמא של נחומי דואגת שהבית יהיה נקי ומצוחצח לקראת בדיקת החמץ וחג הפסח. בביתו של נחומי התפקידים ידועים מראש: כל אחד אחראי לניקוי חדר השינה שלו, ולסידורו לקראת הפסח.

"אמא, אני זוכר, אבל השנה אני לא אבצע את התפקידים שלי", ענה נחומי וזיק שובב בעיניו.

"ומדוע נראה לך שאתה פטור מלבצע את תפקידיך לקראת חג הפסח?", הקשתה אמא.

"השנה דאגתי לי לפועלים שיעשו את העבודה במקומי!", ענה נחומי בתרועת ניצחון.

"מאוד מעניין. הלוואי ולי היו פועלים שיעשו לי את העבודות הרבות לקראת החג..." אמרה אמא בחיוך. "ומי הם הפועלים הנדיבים שלך?", שאלה אמא בסקרנות.

"אה, אלו בנימין ורחלי", אמר נחומי. "הם יעשו את העבודות במקומי השנה. וחץ מזה הם דווקא לא כל כך נדיבים..."

שמחים ומלאים בתחושת סיפוק. אמרנו 'כולם' – אך לא ממש. נחומי לא היה שותף להרגשה הזו. הוא העביר שבוע וחצי ב... בטלה. הוא נאלץ להודות בינו לבין עצמו ששום דבר טוב לא יצא לו מההסכם שעשה עם אחיו, בנימין ורחלי. את הכסף הוא נאלץ לתת להם, אך חופש נעים לא היה לו.

"אמא", פנה נחומי לאמו לפני תחילת הסדר, "אני חייב להודות שממש צדקת. ההסכם שלי לא היה לטובתי כלל וכלל. סתם השתעממתי ועכשיו אני מרגיש כמו 'אורח זר' כאן..."

"נחומי, לא רציתי להתווכח איתך, אבל עכשיו אתה מרגיש ומבין למה התכוונתי! דע לך – בכל נושא – בריחה מעבודה ומאחריות וניסיון להתחמק מתפקידים ומטלות, בסופו של דבר גורמים להרגשה של פספוס והחמצה. מי שעובד ועושה, שמח במעשיו ורואה ברכה בעמלו!"

"אני בטוח שבשנה הבאה אהיה הראשון לעבוד כמו שצריך..." אמר נחומי.

"בעזרת ה'", ענתה אמא ושניהם ניגשו לשולחן הסדר.

נחומי כלל לא הבין מדוע אמא סבורה שההסכם שלו 'אינו משתלם'. הוא דווקא הרגיש ממש חופשי ומאושר, ושם ברעיון הזה שעלה במוחו עוד לפני החופש. 'בסך הכול אפסיד 100 שקלים, זה לא כל כך הרבה'... חשב לעצמו.

בימים הבאים העבודות בבית התנהלו במרץ וכל בני הבית היו עסוקים בקרצוף החדרים, המטבח וכל השאר. האמת, כבר לאחר יומיים נחומי התחיל להרגיש שהוא לא כל כך נהנה. אחיו עבדו בחשק, שרו ודיברו זה עם זה תוך כדי העבודה והניקיון; הם הפסיקו לארוחת צהריים משותפת, בה הזכירו כל מיני אבידות וחפצים שנמצאו במהלך הקרצופים. נחומי הרגיש מנותק. הוא בכלל לא היה שותף לכל החוויות האלה, והאמת – הוא גם השתעמם. לא היה לו עם מי לשחק והוא מצא את עצמו די לבד...

אבל בכל זאת נחומי התעקש. 'את הכסף שהתחייבתי אצטרך לתת להם. אז אין שום סיבה שאתאמץ לשווא!', חשב לעצמו וניסה להתעסק בדברים אחרים שיסיחו את דעתו.

חלפו הימים והגיע חג הפסח. הבית היה מצוחצח ונקי, בני המשפחה היו עייפים ומרוצים. כולם היו

כנית בת שחקנים

שאלות בכרשה

1. מהי "תרומת הדשן"?
2. מה ההבדל בין "קודש" [= קדשים קלים] לבין "קודש קדשים"?
3. האם קרבן אשם הוא "קודש" או שהוא "קודש קדשים"?
4. מה היא 'נבלה' ומה היא 'טרפה'?
5. מה הם 'ימי המילואים'?
6. איפה היו אהרון ובניו ב'ימי המילואים'?
7. מהו 'נותר' ומה צריך לעשות בו?

חידת חדגא: ישנם חומשים שכתוב בהם שבפרשת צו יש צו פסוקים (96).
האם זה מדוייק? בִּדְקוּ וגלו!

צלליות

רובי חזר מהפלגה ארוכה בים, ועליו להביא קרבן תודה לבית המקדש!
האם תוכלו לזהות את הצללית המתאימה לאיור המקורי?

חידת פולקע: עם קרבן התודה מביאים 40 כיכרות לחם.
התוכלו למצוא הסבר, מדוע כל כך הרבה כיכרות?

סביב השולחן

חיימק'ה

בר

נעמה

יונתן

טליה

נעמה: אָדער מהקרבנות ש'נפ'רשת צו הוא קרבן התודה. אָתם זוכרים מה מ'יחד בקרבן התודה?

יונתן: מה זה קרבן תודה? קרבן שאמר תודה?!

טליה: יונתן, קרבן תודה זה קרבן שמקריבים לה' כדי לומר לו תודה.

בני: נכון. ישנם ארבעה שחייבים להביא קרבן תודה: מי שהיה בבית הסתר והשתחרר, מי שהפליג בים והגיע ליבשה, מי שהלך במדבר והגיע למחוז חפצו וגם מי שהיה חולה והתרפא. כל אלו חייבים להביא קרבן תודה.

נעמה: כל הכבוד. אָבל ש'כחתם מה שאלתי... מה מ'יחד בקרבן תודה? **בני:** אָמקם... אני לא זוכר.

נעמה: טוב, אז אני אֶזכיר לכם. קרבן תודה הוא הקרבן היחיד נִמְעַט ש'מביאים בו חלות שהן חֶמֶץ! כל המנחות והמאפים ש'מביאים עם הקרבנות - אָסור ש'יהיו חֶמֶץ. אָבל בקרבן תודה (וגם ב'שתי הלחם' ב'שבועות) מביאים 40 כֶּכָּרוֹת, ומתוכם עֶשְׂרֵה עֶשְׂרִים מחֶמֶץ.

בני: אה, נכון. וזכרתי... אָבל למה דווקא בקרבן תודה צריך להביא חֶמֶץ? אם חֶמֶץ אינו ראוי להיות חלק מהקרבנות, אז גם בקרבן תודה לא היה צריך להביא אותו.

נעמה: אָדער ההסברים הוא שהחֶמֶץ מְסַמֵּל דָּבָר שאִינוֹ טוב. המלה 'חֶמֶץ' מְזִכֶּרֶת 'החֶמְצָה' או 'חֶמוֹץ'. לכן אין להביא עם קרבן לה' דָּבָר שהוא חֶמֶץ. אָבל בקרבן התודה אָנחנו צִרִיכִים לְדַעַת וְלִזְכֹּר, שְׁגָם על הדברים ש'נראים לנו קִצָּת 'חֶמוֹצִים' או לא טובים, יש להודות לה'. כי גם הדברים הָאֵלֶּה הם לְטוֹבָה. לכן מביאים גם חלות חֶמֶץ, וזֶה אָנחנו לומדים לומר תודה גם על מה שְׁקִצָּת חֶמוֹץ לָנוּ. כי הכל לְטוֹבָה!

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת

השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...